

Koudwatervrees

Na een week denken, praten en schrijven over vis wil ik nog maar een ding: vissen. Lekker relaxen aan of op het water. Natuurbeleving pur sang. Weer of geen weer: ik ga. Overigens doe ik dat al vanaf mijn vierde levensjaar. De motivatie is daarbij eigenlijk nooit veranderd. De maffe combinatie van spanning en ontspanning, maar ook de tijd om te reflecteren en niet te vergeten de verwondering én het bewonderen van de vangst van zo'n schitterende vis. Hoewel de drive om naar de waterkant te gaan onverminderd hoog is gebleven en ik nog immer chronisch last van vangdrang heb, is het vangen als ultieme doel wat naar de achtergrond verschoven. Eigenlijk hecht ik meer waarde aan het gehele plaatje van een lang verblijf in een inspirerende omgeving, waarbij het vangen van een vis deel uitmaakt van een totaalbeleving. Vooral bij het vissen op karper wil dat goed lukken. Onderdeel van dat spelletje is dat ik vaak langer dan 24 uur aan de waterkant verblijf, daarbij de rust vindt om mobieltje en horloge onder in de vistas op te bergen, wakker kan worden aan een verstild meertje en eindelijk de tijd heb om een goed boek te lezen. Het is voor mij ook een ideale manier om een andere hobby, vogelkijken, bot te vieren. Door langer aan de waterkant te vertoeven word je op een gegeven moment namelijk geaccepteerd door je omgeving. Blijven de meeste recreanten hangen in het stadium van toeschouwer, als sportvisser ga je al snel op in de natuur en word je deelnemer. IJsvogels op een hengeltop, geoorde futen die onder de hengels doorzwemmen, nieuwsgierige baardmannetjes die zo dichtbij komen dat je ze bijna kunt aanraken en -als absoluut hoogtepunt- een ransuil die ooit onder mijn paraplu beschutting tegen een hoosbui zocht: dat kun je als sportvisser toch maar mooi mee maken.

Bijzonder is dat het niet de krasse knarren zijn die de dienst uitmaken in deze tak van sportvisserij. Integendeel, het is juist de jeugd tussen de -pak hem beet- 15 en 25 jaar die graag op karper vist. Sportvisserij Nederland is daar natuurlijk erg mee ingenomen. Wie de jeugd heeft, heeft immers de toekomst. Met alle respect voor de jeugdprogramma's van de grote natuurclubs, de sportvisserij weet de jeugd op een effectieve manier te enthousiasmeren voor natuur en aanverwante zaken. Dat vissen veroorzaakt namelijk zo'n heftig Oerrgevoel dat de tweedimensionale natuur van National Geographic direct verbleekt en je gewoon wel Naar Buiten moet.

Jammer dat die natuurorganisaties nog steeds een beetje koudwatervrees voor dat vissen hebben. Wellicht speelt angst voor een deel van de achterban daarbij een rol, maar angst is een slechte leermeester en de kansen om de jeugd op een leuke en gezonde manier bij de natuur te betrekken liggen momenteel letterlijk voor het opscheppen.

Ook waterbeheerders schieten nog wel eens in een kramp wanneer het om vissen gaat, niet zozeer wat betreft de activiteit zelf, maar vooral wat betreft het uitzetten van vis. Zeker wanneer het karper betreft, kan die kramp hardnekkig zijn. Gelukkig blijkt uit een uitgebreide studie dat het beperkt en verantwoord uitzetten van karper ten behoeve van hengelsportdoeleinden prima samen kan gaan met de vigerende (Europese) waterkwaliteitsdoelen. Het besef dat je door een aantrekkelijke visstand jezelf kunt profileren én maatschappelijk draagvlak creëert voor de goede werken van onze waterbeheerders moet echter nog landen.

Marco Kraal, Hoofdredacteur